

KAYIP ŐEHİRİN BALONLARI

Ben Elif, dört yaşında bir kız çocuğuyum. Karun gibi zengin, bir o kadar da mutlu olan ailemin dört çocuğundan en kcğym. Annem Esma, babam ise Kadir. Aslında babamın asıl adı Abdülkadir. Ama sevmezmiş uzun kelimeleri. Kadir diye tanıtmiş kendini herkese. Kendisi bir tüccar. Yaşadığımız Őehrin en saygın tüccarlarından biri. Annem ise daha çok cemiyet hayatında bulunan bir ev alışanıydı. Her toplantısında dört katlı evin nasıl ağzına kadar dolduğunu dört yıldır anlamış değilim.

Benim hikyemde fazlaca dört var. Misal annemin dört bileziği vardı kolunda, babamın dört arabası, benimse sadece dört arkadaşım vardı, gezdiğim bildiğim dört Őehir... Her Őey dörtten ibaretti benim hayatımda. ocukluğumun geçtiği dört sokak vardı hafızamda. O dört sokakta geçti en güzel günlerim. Tabi Őimdiye kadar anlattığım hikyemin en güzel kısmıydı bu, ta ki bundan dört ay öncesine kadar... Őimdi son dört ayımı anlatayım sizlere.

Ben kuş seslerini tanımadan bomba sesleriyle uyandım günlerime. Balonları çok severdim. Her silah sesinde bir balon patladı zannederdim. Kimin bu kadar çok balonu vardı acaba? Benim en çok balonum, babamın elinde rengrenk, glen yzly dört balonla evimize girdiği gün olmuştu. Sevinmem uzun sürmedi. İşte balonlarımdan biri daha patladı, babamın sağ yanında. Otuz dört yaşındaydı babam. Bilirdim, tamam uzun Őeyleri sevmezdi de ömrü bu kadar da kısa olmamalıydı.

Ben babama doyamadım. Kokusunu tanıyamamıştım henüz. Daha yüzündeki kırışıklıkları sayacaktım oysaki. Aslında bir kere sormuştum ona, beni ne kadar seviyorsun diye. Her Őeyden çok demişti. Benim her Őey kavramım babamdı. Babam da kendini pek sevmezdi aslında. ldğn dahi anlayamamıştım. Annemin gözyaşları babamın yarasına düştükçe iim sızladı sadece. Annem ağlamayı kestiğinde babam sırsıklamdı. Ertesi günü babamın üzerine toprak attılar. Her Őeyi gördüm, anladım. Babam gitmişti. Artık yetimdim. Babamın ölümünden bir ay sonra yatağımda yattım, molozların üzerinde uyandım. Evimize bir bomba düşmüştü. Dört katlı evimiz yığından ibaretti artık; ama sağ idik. Annem ve ben... Sadece annemin artık dört bileziğini takacak bir sağ kolu yoktu. Bunu da anlayamadım başta. Annemin sağına geçip elimi tutmasını isteyene kadar anlayamamıştım. Artık ne zengindik ne de mutlu...

Arkadaşım olan dört kişinin de üzerlerine toprak atmışlar. Babamla aynı yere gittiler galiba. Anneme, babamın gittiği yer nasıl bir yer diye sordum. Sadece bir sefer. Ağladığını gördüm. Dilim varmadı bir defa daha sormaya...

İki üç hafta sonra bir yolculuğa çıktık. Bir grup insan. Yaşadığım, doğduğum yerden gidiyorduk uzaklara. Dnmemek zere... Herkes gittiğimiz yerin bu dünyanın cenneti olduğunu söylüyordu. Hepsinin dilinde âdetâ bir masal lkesi... Avrupa Birliği diye.

Geçenlerde iki abinin konuşmasında duydum. Oralarda hiç balon yokmuş. Sevgi varmış, birlik - beraberlik varmış, hak varmış, haklı varmış, hukuk varmış, adalet varmış, bolca da kuş... "Ben" kavgası yok, "Sen" adaleti yok, "biz" derdi çokmuş. Oralarda "yok"luktan "var"lık, dirlikten de "BİRLİK" doğarmış...

Söylediklerine göre orada herkes babam gibi zenginmiş. Herkes mutluymuş. Sokaklarında yıkık evler değil, parklar-bahçeler varmış çocuklar için. Orada çocuklar bomba seslerine değil, okul saatlerine uyanırlarmış. Anlatılana göre burası benim çocuk dünyamın cennetiymiş.

Uzun ince bir yol... Gidiyoruz... Avrupa Birliği'nin bulunduğu topraklara. Merhaba Avrupa Birliği Ben Elif...